

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2014/0695 van 7 oktober 2014
in de zaak 1011/0686/A/8/0605

In zake: de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Antwerpen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Willem SLOSSE
kantoor houdende te 2018 Antwerpen , Brusselstraat 59
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

verwerende partij

*Tussenkomen
de partij:*

de heer [REDACTED]
bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Floris SEBREGHTS
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Mechelsesteenweg 64 bus 201
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 16 maart 2011, strekt tot de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 20 januari 2011.

De deputatie heeft het administratief beroep van de tussenkomen partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] van 11 oktober 2010 ingewilligd.

De deputatie heeft aan de tussenkomen partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het verbouwen en uitbreiden van een woning tot woning met praktijkruimte en de regularisatie van een garage.

De bestreden beslissing heeft betrekking op het perceel gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft geen wederantwoordnota ingediend. De tussenkomenende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De behandeling van de vordering, die initieel werd toegewezen aan de tweede kamer, wordt op 19 juni 2014 toegewezen aan de achtste kamer.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 8 juli 2014, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Marc BOES heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Joris GEENS die loco advocaat Floris SEBREGHTS verschijnt voor de tussenkomenende partij, is gehoord.

De verzoekende en verwerende partij zijn schriftelijk verschenen.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

De heer [REDACTED] verzoekt met een aangetekende brief van 21 april 2011 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de tweede kamer heeft met een beschikking van 4 mei 2011 vastgesteld dat er redenen zijn om het verzoek in te willigen en dat de tussenkomenende partij beschouwd kan worden als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO.

Er zijn geen redenen om anders te oordelen. Het verzoek tot tussenkomst is ontvankelijk.

IV. FEITEN

Op 18 juni 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomenende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor het verbouwen en uitbreiden van een woning tot woning met praktijkruimte en de regularisatie van een garage.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 30 september 1977 vastgestelde gewestplan 'Turnhout', gelegen in woonparkgebied.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] verleent op 11 oktober 2010 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomenende partij voor het verbouwen en uitbreiden van de woning, en weigert een stedenbouwkundige vergunning voor het regulariseren van de garage in opbouw. Het college motiveert zijn beslissing wat de weigering betreft met het argument dat de garage een te grote inname van het perceel betekent in vergelijking met het hoofdgebouw, en dat bovendien de garage een belangrijke inname van de groenbeplanting betekent daar waar de tuinzone een belangrijk aspect is van het wonen in een woonpark.

De tussenkomenende partij tekent tegen deze beslissing op 17 november 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag om dit beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren op grond van de volgende beoordeling:

“ ...

Goede RO: *niet ok.*

Toelichting:

De aanvraag werd ten opzichte van de vorige vergunning dd. 23 maart 2009 gewijzigd om de groter gerealiseerde garage (139m² in plaats van 49m²), bestemd voor het stallen van oldtimers en moto's, te regulariseren. Reeds in de vorige aanvraag overschreed de totale bebouwde oppervlakte van woning en garage de vooropgestelde 250m² niet meer, nu wordt bijkomend de raam op de verdieping verwijderd en het dakterras werd verwijderd door de dakverdieping uit te breiden over de lengte van het voorheen voorgestelde dakterras. In het beroepsschrift geeft de aanvrager aan dat het perceel deel uitmaakt van een strook woonparkgebied waar dichtere bebouwing voorkomt. In de omgeving, zoals achter de aanvraag, werden eveneens grote woongebouwen, liggend in tweede bouworde, opgericht. De inplanting van het gebouw op voldoende afstand van de perceelsgrenzen zorgt ervoor dat de schaduw zich hoofdzakelijk werpt op eigen terrein. Inkijk is onbestaande aangezien de enige aanwezige raam en het dakterras in vorige aanvraag werden geschrapt. Daarenboven wordt het gebouw als stallingsruimte voor verzamelobjecten gebruikt.

De schaal van het bijgebouw is in wezen aanvaardbaar gelet op de aangebrachte wijzigingen waardoor er geen hinderaspecten te verwachten zijn naar de aanpalenden, echter het ruimtegebruik door de spreiding van het gebouw op het smalle perceel tast het groen karakter essentieel aan van het perceel.

Door het opsplitsen van de richtnorm van 250m² bebouwbaar oppervlak in ongeveer twee evenwaardige volumes waarvan één dienst doet als bijgebouw dat diep wordt ingeplant op het perceel wordt het groene karakter versnipperd op het perceel en grotendeels teniet gedaan. Door de diepe inplanting op het terrein is er gelet op het stallen van voertuigen een grote oppervlakte verharding nodig om het bijgebouw bereikbaar te maken.

De verharding ten gevolge van de inplanting van het bijgebouw en het zeer verspreid bebouwen van het perceel met aanzienlijke oppervlakte op zich, maakt dat het bomenbestand van het perceel sterk wordt gereduceerd en bijgevolg het karakter van het woonpark stelselmatig drastisch wordt gewijzigd. Dit tast de essentie aan van de gewestplanbestemming en bijgevolg de karakteristieken van het gebied aan. Derhalve strookt het gevraagde niet met de goede ruimtelijke ordening van een woonpark en niet

met de nabije plaatselijke ordening. In ondergeschikte orde dient te worden opgemerkt dat er geen grote bijgebouwen aanwezig zijn op de aanpalende percelen noch op de percelen in de ruimere omgeving.

De woning met praktijkruimte (kantoren) komt - zoals de beslissing in eerste aanleg ook aangeeft – voor vergunning in aanmerking onder de voorwaarden van het College van Burgemeester en Schepenen dd. 11 oktober 2010.”

Na de hoorzitting van 18 januari 2011 beslist de verwerende partij op 20 januari 2011 om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen. De verwerende partij, na te hebben vastgesteld dat de aanvraag principieel in overeenstemming is met de planologische bestemming van het gewestplan, motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

De aanvraag dient getoetst te worden op haar verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening.

De aanvraag werd ten opzichte van de vorige vergunning dd. 23 maart 2009 gewijzigd om de groter gerealiseerde garage (139m² in plaats van 49m²), bestemd voor het stallen van oldtimers en moto's, te regulariseren. Reeds in de vorige aanvraag overschreed de totale bebouwde oppervlakte van woning en garage de vooropgestelde 250m² niet. Nu wordt bijkomend het raam op de verdieping verwijderd en het dakterras uitgebreid over de lengte van het voorheen voorgestelde dakterras.

In het beroepsschrift geeft de aanvrager aan, dat het perceel deel uitmaakt van een strook woonparkgebied waar dichte bebouwing voorkomt. De voorgestelde bebouwingsgraad is in overeenstemming met deze van de onmiddellijke omgeving. Langs de drukke   komen meer smalle percelen voor (foto's bij dossier). Achter de aanvraag, werden eveneens grote woongebouwen, gelegen in tweede bouworde, opgericht. De inplanting van het gebouw op voldoende afstand van de perceelsgrenzen zorgt ervoor dat de schaduw hoofdzakelijk op eigen terrein valt. Inkijk is onbestaande, aangezien het enige raam en dakterras uit de vorige aanvraag werden geschrapt. Daarenboven wordt het gebouw als stallingsruimte voor verzamelobjecten gebruikt.

De richtnorm van 250m² bebouwbare oppervlakte wordt niet overschreden, maar wel opgesplitst in twee ongeveer evenwaardige volumes, waarvan één dienst doet als bijgebouw. De aanvraag in haar geheel voorziet een geringer bouwvolume dan het bestaande, zodat, mede gelet op de aanwezige bebouwing in de onmiddellijke omgeving, de deputatie van oordeel is dat de goede ruimtelijke ordening niet in het gedrang wordt gebracht.

De woning met praktijkruimte (kantoren) komt – zoals de beslissing in eerste aanleg ook aangeeft – voor vergunning in aanmerking onder de voorwaarden van het college van burgemeester en schepenen dd. 11 oktober 2010. Ook de garage is aanvaardbaar.

Watertoets:

Bij nazicht van de Vlaamse kaart met de overstromingsgevoelige gebieden, blijkt het perceel niet gelegen te zijn in een effectief of mogelijk overstromingsgevoelig gebied.

De voorliggende aanvraag voorziet de mogelijkheid van het bouwen of verharden van een aanzienlijke oppervlakte, zodat rekening gehouden moet worden met het mogelijk effect op de plaatselijke waterhuishouding. Door de toename van de verharde oppervlakte wordt de infiltratie van het hemelwater in de bodem plaatselijk beperkt. Dit dient te worden gecompenseerd.

Algemene conclusie:

De aanvraag is in overeenstemming met de decretale en reglementaire bepalingen. De aanvraag kan uit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening worden aanvaard.

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. Ontvankelijkheid van de vordering tot vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij betekend met een aangetekende brief die door haar ontvangen werd op 15 februari 2011. Het met een aangetekende brief van 16 maart 2011 ingestelde beroep is tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang en hoedanigheid van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

De tussenkomen partij werpt twee excepties van onontvankelijkheid op, omdat zij van oordeel is dat de verzoekende partij niet over de vereiste hoedanigheid beschikt. Ondergeschikt vraagt zij aan het Grondwettelijk Hof twee prejudiciële vragen te stellen.

Zij licht die excepties en het verzoek tot het stellen van prejudiciële vragen als volgt toe:

“ ...

A. GEEN BEVOEGDHEID IN HET RECENT GEWIJZIGD oprichtingsbesluit

22. Het Agentschap werd in het leven geroepen door het Oprichtingsbesluit dat bepaalt op welke manier het Agentschap kan optreden, en op welke wijze dit dient te gebeuren (stuk 30). Zo bepaalt art. 3 over welke bevoegdheden het Agentschap beschikt.

23. Art. 3 Oprichtingsbesluit voorziet niet in de bevoegdheid van het Agentschap om een beroep in te stellen tegen een beslissing van de Deputatie bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Art. 3, i) Oprichtingsbesluit voorziet bv. wel uitdrukkelijk in de bevoegdheid voor de GSA om een beroep aan te tekenen bij de Deputatie tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen over een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning of verkavelingsvergunning.

24. De bevoegdheid om beroep in te stellen bij de RvVB wordt niet toegekend aan het Agentschap Ruimte en Erfgoed waarvan de GSA deel uitmaakt. Nochtans werd het Oprichtingsbesluit n.a.v. de inwerkingtreding van de VCRO aangepast. De laatste wijziging van het besluit dateert van 4 december 2009.

25. Het niet vermelden van deze bevoegdheid in het Oprichtingsbesluit heeft als gevolg dat het Agentschap, en bijgevolg de GSA als lid van het Agentschap, niet bevoegd is om een beroep in te stellen bij de RvVB.

26. In de mate verzoekende partij zou voorhouden dat de GSA zijn bevoegdheid niet dient te halen uit het Oprichtingsbesluit omdat de bevoegdheid zou volgen uit art. 4.8.16, §1, 5° VCRO, staat vast dat die stelling niet correct is. Ter ondersteuning hiervan maakt verzoekende partij doorgaans de vergelijking met de beroepsprocedure bij de Deputatie. Net door deze vergelijking te maken, wordt de stelling van verwerende partij nog

duidelijker. Immers, zowel art. 4.7.21, §2, 3° VCRO en art. 4.8.16, §1, 5° VCRO stellen dat de GSA een procedure kan instellen respectievelijk bij de Deputatie en bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Evenwel is, zoals **verzoekende partij zelf bevestigt, deze bevoegdheid enkel opgenomen in het oprichtingsbesluit voor wat betreft de beroepsprocedure bij de Deputatie, en niet voor wat betreft de schorsings- en vernietigingsprocedure bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen.** Indien dit laatste wel de bedoeling zou geweest zijn, had het besluit eenvoudig dienen gewijzigd te worden.

27. Verzoekende partij verwijst doorgaans verder naar art. 117, §1 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, en stelt dat in dat artikel de GSA reeds decretaal de bevoegdheid kreeg om beroep in te stellen tegen een vergunning van het college van burgemeester en schepenen. Het is onmiskenbaar duidelijk dat op dat ogenblik de bevoegdheid nog niet kon voortspruiten uit het Kaderdecreet bestuurlijk beleid en het daaruit volgend Oprichtingsbesluit aangezien beide van latere datum zijn, nl. resp. 18 juli 2003 en 10 november 2005.

28. De stelling van verzoekende partij kan niet worden weerhouden.

29. Enkel al om deze reden is het verzoekschrift van de GSA niet ontvankelijk.

B NOODZAKELIJK OPTREDEN “NAMENS” HET VLAAMSE GEWEST

30. Zoals aangehaald werd het Agentschap in het leven geroepen door het Oprichtingsbesluit dat bepaalt op welke manier het Agentschap kan optreden, en op welke wijze dit dient te gebeuren. Het Agentschap is een IVA (intern verzelfstandigd agentschap) **zonder rechtspersoonlijkheid**. Het ontbreken van een afzonderlijke rechtspersoonlijkheid heeft als gevolg dat het Agentschap geen van het Ministerie - waartoe zij behoort - onderscheiden rechtspersoonlijkheid heeft en dus telkens dient op te treden namens/in naam van het Vlaamse Gewest.

31. Dit wordt uitdrukkelijk bevestigd in artikel 6 van het Oprichtingsbesluit (tekst zie boven). Het Oprichtingsbesluit voorziet niet in decretale uitzonderingen voor wat betreft de hoedanigheid waarin het Agentschap en bijgevolg de GSA dient op te treden.

32. **Dit in tegenstelling tot** het besluit van de Vlaamse Regering van 10 november 2005 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid **Inspectie RWO** dat in artikel 5 uitdrukkelijk stelt :

“Behoudens andersluidende decretale bepalingen treedt het agentschap bij het uitoefenen van zijn missie en taken op namens de rechtspersoon Vlaamse Gemeenschap of Vlaams Gewest, naar gelang van het geval.” (eigen accentuering)

33. Het Oprichtingsbesluit van het Agentschap Inspectie RWO voorziet uitdrukkelijk in de mogelijkheid om decretaal af te wijken van de hoedanigheid waarin het Agentschap Inspectie RWO kan optreden, m.n. in regel namens het Vlaamse Gewest, behalve in de gevallen dat het decreet uitdrukkelijk andersluidend bepaalt. Er wordt uitdrukkelijk bepaald dat het Agentschap Inspectie RWO, en dus de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, in sommige gevallen in eigen naam kan/moet optreden.

34. Verzoekende partij houdt doorgaans ter zitting voor dat de GSA wel een rechtspersoonlijkheid zou hebben, weze het wel impliciet. Indien dit de overtuiging is van verzoekende partij, dient deze evenzeer te aanvaarden dat de GSA zou kunnen gedagvaard worden, quod non!

Aannemen dat de GSA enkel een rechtspersoonlijk heeft om zelf in rechte op te treden, maar niet in rechte te worden gedagvaard, zou een zuivere discriminatie zijn.

35. **Bovendien is de stelling van de GSA foutief. Immers de stelling die verzoekende partij aanneemt, verwijzend naar MAST, geldt enkel voor Interne Verzelfstandigde Agentschappen (IVA's) die zijn opgericht bij wijze van wet, decreet of ordonnantie. Een rechtspersoonlijkheid kan maar worden toegekend door of krachtens een wet, decreet of ordonnantie. Indien een IVA impliciet een rechtspersoonlijkheid zou aannemen, kan dit dus enkel indien deze IVA is opgericht bij wet, decreet of ordonnantie.**

Gezien de IVA in casu is opgericht bij uitvoeringsbesluit, kan deze IVA dan ook geen rechtspersoonlijkheid hebben.

36. De stelling van verzoekende partij dient te worden verworpen.

37. **Deze decretale afwijkmogelijkheid wordt niet voorzien in het Oprichtingsbesluit van het Agentschap Ruimte en Erfgoed.** Bijgevolg kan de GSA, als lid van het Agentschap Ruimte en Erfgoed, enkel namens het Vlaamse Gewest optreden, en dus niet in eigen naam.⁶

38. Het verzoekschrift zoals ingediend door de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar (in eigen naam) is niet ontvankelijk.

C ONDERGESCHIKT: PREJUDICIËLE VRAGEN

39. Indien bovenstaande excepties van niet-ontvankelijkheid niet zouden worden ingewilligd, betekent dit dat de GSA, als lid van het Agentschap Ruimte en Erfgoed, in regel zou mogen optreden namens het Vlaamse Gewest, behalve bij het instellen van een beroep bij de RvVB. Dit beroep zou door de GSA kunnen worden ingesteld in eigen naam.

40. Dit leidt tot de situatie dat de GSA (conform artikel 3, i Oprichtingsbesluit en art. 4.7.21., §2, 4° VCRO) **(1) tegen een beslissing van het college van burgemeester en schepenen een beroep zou kunnen instellen bij de Deputatie namens het Vlaamse Gewest, en dus ter uitvoering van het beleid van het Vlaamse Gewest, doch (2) indien de GSA een beroep zou instellen tegen een deputatiebesluit bij de RvVB cfr. art. 4.8.16., 5° VCRO zou optreden in eigen naam, zonder uitvoering van het beleid van het Vlaamse Gewest, en mogelijk zelfs - zoals in casu - daarmee in strijd.** Dit is absurd, en uiteraard niet de intentie geweest van de decreetgever. Die visie is om die reden evenmin terug te vinden in het Oprichtingsbesluit zoals hoger uitdrukkelijk aangegeven. Het Oprichtingsbesluit voorziet evenmin een decretale uitzonderingsmogelijkheid (wat wel het geval is voor wat betreft het Oprichtingsbesluit i.k.v. handhaving, nl. i.f.v. een optreden van de GSI).

41. Indien Uw Raad, als administratief rechtscollege, toch de mening zou zijn toegedaan dat de GSA in eigen naam zou kunnen optreden, vraagt verwerende partij om volgende prejudiciële vragen voor leggen aan het Grondwettelijk Hof:

“Schendt artikel 4.8.16., §1, 5° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, dat voorziet in de bevoegdheid voor de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar om – als lid van het Agentschap Ruimte en Erfgoed zoals opgericht met Besluit van de Vlaamse Regering van 10 november 2005 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap Ruimte en Erfgoed – in eigen naam een beroep in te stellen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, in samenhang gelezen met artikel 6.1.43. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, dat voorziet in de mogelijkheid voor de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur om - als lid van het Intern Verzelfstandigd Agentschap Inspectie RWO zoals opgericht met besluit van de Vlaamse Regering van 10 november 2005 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid Inspectie RWO – in eigen naam op te treden, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de mate dat het besluit van de Vlaamse Regering van 10 november 2005 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap Ruimte en Erfgoed enkel voorziet in de mogelijkheid voor de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar om namens het Vlaamse Gewest op te treden, en dus niet in eigen naam, terwijl het besluit van de Vlaamse Regering van 10 november 2005 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid Inspectie RWO, wel uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid voor de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar om zowel namens het Vlaamse Gewest als in eigen naam op te treden?”

“Schendt artikel 4.8.16., §1, 5° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, dat voorziet in de bevoegdheid voor de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar om – als lid van het Agentschap Ruimte en Erfgoed zoals opgericht met Besluit van de Vlaamse Regering van

*10 november 2005 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap Ruimte en Erfgoed – in eigen naam een beroep in te stellen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, desgevallend in strijd met het beleid van het Vlaamse Gewest en de bevoegde minister voor Ruimtelijke Ordening, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, nu artikel 4.7.21. §2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, dat voorziet in de bevoegdheid voor de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar om – als lid van het Agentschap Ruimte en Erfgoed zoals opgericht met Besluit van de Vlaamse Regering van 10 november 2005 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap Ruimte en Erfgoed voor diezelfde gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar, wanneer hij beroep instelt tegen een besluit van het College van Burgemeester en Schepenen bij de Deputatie van een Provincie, voorziet dat hij zulks **enkel** kan doen in naam van het Vlaamse Gewest, en volgens het gevoerde beleid van het Vlaamse Gewest en de bevoegde minister voor Ruimtelijke Ordening?*

...

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO voor zover als relevant luidt als volgt:

“De beroepen bij de Raad kunnen door de volgende belanghebbenden worden ingesteld:

...

5° De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, voor wat betreft vergunningen afgegeven binnen de reguliere procedure, behoudens de gevallen vermeld in artikel 4.7.19, §1, derde lid.”

2.

De uitzondering van artikel 4.7.19, §1, derde lid VCRO doelt op de gevallen waar de beslissingen van de deputatie niet aan de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar moeten worden meegedeeld. Deze uitzondering is in deze zaak niet van toepassing.

3.

De bevoegdheid van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar om beroep in te stellen bij de Raad is door het decreet rechtstreeks aan hem toegekend, en hangt niet af, noch van de wijze waarop de administratie van het Vlaams gewest is ingericht, noch van de bevoegdheden, taken en opdrachten van de administratie waarvan de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar deel uitmaakt.

Die decretale bepaling stelt ook niet als voorwaarde dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar zijn beroep moet instellen namens het Vlaams gewest.

4.

Het wordt niet betwist dat het beroep werd ingesteld door de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar. Deze vaststelling volstaat om de twee excepties te verwerpen.

5.

De in ondergeschikte orde voorgestelde prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof gaan uit van de hypothese dat er een tegenstelling is tussen artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 5° VCRO, in samenhang met artikel 6.1.43 VCRO (eerste vraag) en artikel 4.7.21, §2 VCRO (tweede vraag) en het besluit van de Vlaamse regering van 10 november 2005 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid Ruimte en Erfgoed, en stelt aldus niet een conflict tussen wetgevende normen van gelijk niveau aan de orde.

Artikel 26, §2, derde lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof luidt als volgt:

“Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”

Om de in het eerste lid van dit randnummer vermelde reden gaat de Raad niet in op het verzoek de voorstelde prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

6.

Het beroep is ontvankelijk.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roept de verzoekende partij de schending in van het gewestplan Turnhout, artikel 6.1.2.4 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, artikel 6.1.2.4 van de omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

In de toelichting bij dit middel verwijst zij naar de omzendbrief van 8 juli 1997 die met betrekking tot woonparkgebieden het volgende bepaalt:

“De woonparken die op de gewestplannen zijn aangeduid, zijn overwegend een opname van bestaande toestanden. Een woonpark is bedoeld als een woongebied van louter residentiële aard en bijgevolg gericht op het rustig verblijven in een homogeen voor het wonen bestemd woongebied in het groen. De nog open gebleven ruimten mogen verder bebouwd worden mits rekening wordt gehouden met de bepalingen van artikel 6.1.2.1.4. en met de bestaande bebouwingswijze (oppervlakte van de percelen, bebouwde oppervlakte van perceel, bouwtrant, bestaand groen).

Alle inrichtingen en activiteiten die verenigbaar zijn met de stedenbouwkundige bestemming van het woongebied zijn in principe toelaatbaar. Bijzondere aandacht dient niettemin te worden besteed aan de vraag naar de bestaanbaarheid van een constructie met de eigen woonfunctie van het gebied en de verenigbaarheid ervan met de onmiddellijke omgeving. Gezien het een wezenlijk kenmerk van een woonpark is dat de gemiddelde woondichtheid er gering is en de groene ruimten er verhoudingsgewijs grote oppervlakte beslaan, heeft dit tot gevolg dat de vestiging van niet-residentiële inrichtingen en activiteiten doorgaans niet zal kunnen worden aangenomen.

Voor woonparken met nog belangrijke open plaatsen dienen de gemeentelijke besturen te

worden aangespoord tot het opmaken van een bijzonder plan van aanleg. Zij kunnen daartoe evenwel niet worden verplicht.

In afwachting dat een B.P.A. voor het gebied is opgesteld, dienen de eventuele bouw- en verkavelingsaanvragen met de meeste omzichtigheid te worden behandeld. De volgende normen moeten derhalve als richtlijn worden genomen zolang het bijzonder plan van aanleg niet is opgemaakt :

- 1. De woningdichtheid, rekening houdend met de toekomstige bebouwing op al de mogelijke loten in het betrokken woonpark is gelegen tussen 5 à 10 woningen per ha. De perceelsoppervlakte voor elk perceel zal worden afgeleid uit de woningdichtheid. Als orde van grootte kunnen kaveloppervlakten van 1.000 à 2.000 m² worden vooropgesteld. Een en ander is afhankelijk van de dichtheid van het bestaande groen.*
- 2. De bebouwbare oppervlakte mag slechts 250 m² bedragen met inbegrip van eventuele afzonderlijke gebouwen.*
- 3. De constructie mag maximaal uit twee bouwlagen bestaan en de inwendige verticale verdeling moet een verdere splitsing van het perceel uitsluiten.*
- 4. Het niet-bebouwbaar gedeelte moet aangelegd worden met hoogstammig groen (het bestaande moet bewaard worden). Het groen moet aangebracht worden langs alle zijden van het perceel, min de nodige toegangen. Slechts 10% van de perceelsoppervlakte mag ingenomen worden voor het aanleggen van grasperken, speelruimten, tennisvelden en dergelijke.*
- 5. Het perceel moet palen aan een voldoende uitgeruste weg (zie terzake artikel 48, laatste lid van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996)."*

De verzoekende partij erkent dat de bebouwde oppervlakte net binnen de grenzen van de omzendbrief valt, maar dat er daarnaast nog een verharde oppervlakte is van 279m², zodat samen met het bebouwde gedeelte meer dan 30% van het perceel bebouwd of verhard werd. De verharde oppervlakte van 279m² is niet beschikbaar voor hoogstammig groen, wat in strijd is met de omzendbrief.

Ten tweede heeft het bijgebouw helemaal geen residentieel karakter en hoort het niet thuis in een woonparkgebied dat bestemd is voor rustig verblijven in een homogeen voor wonen bestemd woongebied.

Ten derde diende voor het oprichten van het bijgebouw een grote hoeveelheid groen te worden gerooid, en ook dat tast de essentie van de bestemming aan.

Ten vierde is een bijgebouw per definitie kleiner dan het hoofdgebouw, wat hier niet het geval is.

De bestreden beslissing motiveert geenszins waarom de aanvraag, ondanks de duidelijk strijdige functie, en bebouwing, toch verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening.

2.

De verwerende partij antwoordt hierop op eerste plaats dat een omzendbrief geen rechtsregel is zodat de schending daarvan niet tot vernietiging kan leiden. Verder stelt zij dat zij wel rekening gehouden heeft met de omzendbrief, zoals uit de bestreden beslissing blijkt, en is op grond

daarvan vastgesteld dat het bebouwde gedeelte in overeenstemming is met de oppervlaktenorm van de omzendbrief.

Wat de verharding betreft stelt de verwerende partij dat de omzendbrief geen normen bevat, en dat alleen bepaald is dat het groen verhoudingsgewijs een grote oppervlakte moet beslaan. Dat is hier het geval, en de verwerende partij heeft in dat opzicht ook rekening gehouden met de bestaande situatie van de aanvrager, maar ook met de percelen in de onmiddellijke omgeving. Gelet op die omgeving kan dan ook niet zonder strijd met het gelijkheidsbeginsel geoordeeld worden dat de aanvraag van de tussenkomen partij niet in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening.

3.

De tussenkomen partij voegt hier nog aan toe dat in woonparkgebieden de woonfunctie weliswaar voorop staat, maar dat blijkens de rechtspraak van de Raad van State andere functies niet uitgesloten zijn. De verwerende partij heeft wat dat betreft het vergunnen van het bijgebouw naar behoren gemotiveerd. Ondergeschikt laat zij gelden dat omzendbrieven richtsnoeren zijn, maar geen rechtsregels waarvan de overtreding tot de onwettelijkheid van de nakomende beslissing leidt.

Beoordeling door de Raad

1.

Het middel dat de verzoekende partij aanvoert, steunt in essentie op de toelichting in de omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, om te stellen dat in woonparkgebieden bijgebouwen met een dergelijke omvang en een dergelijke bestemming niet op hun plaats zijn, en dat de verharde oppervlakte veel te groot is in vergelijking met het groen, maar deze omzendbrief heeft enkel de waarde van een toelichting. De vergunningverlenende overheid kan de toelichtingen uit de omzendbrief bij de beoordeling van de aanvraag gebruiken als richtsnoer, doch deze hebben geen bindend of verordenend karakter. Een mogelijke schending ervan kan dan ook niet tot enige onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

2.

De verwerende partij heeft de omzendbrief als richtsnoer gehanteerd, maar overigens ook gemotiveerd waarom zij de aanvraag in overeenstemming acht met de goede ruimtelijke ordening:

“In het beroepsschrift geeft de aanvrager aan, dat het perceel deel uitmaakt van een strook woonparkgebied waar dichte bebouwing voorkomt. De voorgestelde bebouwingsgraad is in overeenstemming met deze van de onmiddellijke omgeving. Langs de drukke [REDACTED] komen meer smalle percelen voor (foto's bij dossier). Achter de aanvraag, werden eveneens grote woongebouwen, gelegen in tweede bouworde, opgericht. De inplanting van het gebouw op voldoende afstand van de perceelsgrenzen zorgt ervoor dat de schaduw hoofdzakelijk op eigen terrein valt. Inkijk is onbestaande, aangezien het enige raam en dakterras uit de vorige aanvraag werden geschrapt. Daarenboven wordt het gebouw als stallingsruimte voor verzamelobjecten gebruikt. De richtnorm van 250m² bebouwbare oppervlakte wordt niet overschreden, maar wel opgesplitst in twee ongeveer evenwaardige volumes, waarvan één dienst doet als bijgebouw. De aanvraag in haar geheel voorziet een geringer bouwvolume dan het bestaande, zodat, mede gelet op de aanwezige bebouwing in de onmiddellijke omgeving, de deputatie van oordeel is dat de goede ruimtelijke ordening niet in het gedrang wordt gebracht.”

Gelet op de specifieke omstandigheden van de zaak – de verzoekende partij geeft zelf aan dat het een smal en diep perceel is van ongeveer 16m breed en 100m diep – kan niet gezegd worden dat de verwerende partij een onredelijke, laat staan kennelijk onredelijke beoordeling heeft gemaakt van de verenigbaarheid van het gevraagde met de goede ruimtelijke ordening. Het bijgebouw bevindt zich dan ongeveer halverwege tussen de woning aan de voorliggende weg en de grotere woning die achter het perceel in tweede orde gebouwd is.

Er valt ook niet in te zien waarom de functies van het bijgebouw van die omvang – garage en ruimte voor het stallen van verzamelobjecten – niet verenigbaar zijn met de bestemming woongebied.

Wat de verharde oppervlakte betreft, blijkt uit de aan de verwerende partij voorgelegde en door haar goedgekeurde plannen dat het voorwerp van de aanvraag beperkt was tot het verbouwen en uitbreiden van een woning en het oprichten van een bijgebouw. Het blijkt niet dat de opritten en parkings deel uitmaakten van de aanvraag.

De verwerende partij kan dan ook niet geacht worden die verhardingen te hebben vergund, en het argument dat de bestreden beslissing door die verhardingen te vergunnen, afbreuk doet aan het groene karakter van het woonparkgebied, mist feitelijke grondslag.

De verzoekende partij toont verder niet aan dat er veel groen gerooid moest worden voor het oprichten van het bijgebouw. Uit het dossier kan integendeel worden opgemaakt dat er zich achter de woning een groot bijgebouw bevond (van achter de woning tot aan de voorgevel van het bijgebouw waar het in deze zaak over gaat) dat werd afgebroken en vrij komt voor groene ruimte.

Ten slotte is er geen regel die bepaalt dat een bijgebouw bij een woning noodzakelijkerwijs een kleiner volume moet hebben dan de woning zelf.

Het middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

In dit middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 4.3.1, §1 VCRO, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

In haar toelichting stelt zij dat de bestreden beslissing de aanvraag niet toetst aan de criteria functionele inpasbaarheid (de functie opslagplaats voor oldtimers hoort niet bij de woning), schaal (het gaat om een groot bijgebouw bij een kleine woning, op een diepte van 75m ingeplant) en ruimtegebruik en bouwdichtheid (het zwaartepunt ligt op het bijgebouw, dat diep is ingeplant, waardoor het perceel vol bebouwd is, dit ruimtegebruik is niet efficiënt, en er is weliswaar geen hinder voor het achterliggend perceel, maar wel voor de zijdelings gelegen percelen, de zijgevels zijn op 4,98m en 3m van de perceelsgrenzen ingeplant, en het gebouw is gelet op zijn hoogte te dicht ingeplant, minstens had de afstand van de kroonlijsthoogte – 4,2m – in acht genomen moeten worden).

De verwerende partij verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat zij van oordeel is dat:

1. Het wel degelijk gaat om een residentiële functie, namelijk een stallingsruimte voor verzamelobjecten die dan ook inpasbaar is
2. Ook in de omgeving grote woongebouwen in tweede orde worden opgericht
3. De bebouwbare oppervlakte van het gebouw 250m² niet overschrijdt
4. Het bouwvolume kleiner is dan het bestaande
5. De afstand tot de perceelsgrens voldoende is

De tussenkomen partij voegt hieraan niets nuttigs toe.

Beoordeling door de Raad

De verzoekende partij toont niet aan dat een garage met een ruimte voor het stallen van verzamelobjecten, met de afmetingen zoals die vergund zijn, functioneel niet thuishoort in een woonparkgebied, zoals de verwerende partij geoordeeld heeft.

Wat de plaats van inplanting betreft, kan met de verwerende partij worden aangenomen dat gelet op de inplanting van woongebouwen in tweede orde, de inplanting van het bijgebouw op 28m van de achterste perceelsgrens aanvaardbaar is.

Wat de afstand tot de zijdelingse perceelsgrenzen betreft, zijn er geen regels die bepaalde afstanden opleggen. De verwerende partij heeft vastgesteld dat de slagschaduw grotendeels op het eigen perceel van de aanvrager valt, en dat door het elimineren van het raam en dakterras de privacy van de burens beschermd wordt. Deze beoordeling van de goede ruimtelijke ordening is niet kennelijk onredelijk.

Het middel is ongegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

1.

In het derde middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Zij stelt dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat er sprake is van een verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, noch wat de inhoud van het verslag is, en of de verwerende partij dit al dan niet bijtreedt.

In het eerste onderdeel houdt zij voor dat de verwerende partij moet aangeven welke redenen haar beslissing verantwoorden, en des te concreter en preciezer dient te zijn wanneer er sprake is van ongunstige adviezen.

In het tweede onderdeel houdt de verzoekende partij voor de verwerende partij op grond van artikel 4.7.23 VCRO melding dient te maken van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, van de inhoud ervan, en waarom zij dit al dan niet bijtreedt.

2.

De verwerende partij antwoordt dat uit de stukken blijkt dat zij wel degelijk kennis had van het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, en dat haar beslissing afdoende gemotiveerd is. Voorts stelt zij dat in tegenstelling tot wat het geval was onder de vroegere regelgeving, er thans helemaal geen verplichting meer is om het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar in de beslissing op te nemen. Het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar is er een zoals de andere adviezen.

Zij verwijst ook naar een arrest van de Raad van State waaruit blijkt dat het advies niet ter kennis gebracht moet worden van de aanvrager, noch moet dit worden vermeld in de beslissing.

De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd en dat volstaat.

3.

De tussenkomenende partij voegt hieraan niets nuttigs toe.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO luidt als volgt:

“De deputatie neemt haar beslissing omtrent het ingestelde beroep op grond van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar en nadat zij of haar gemachtigde de betrokken partijen op hun verzoek schriftelijk of mondeling heeft gehoord.”

2.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij kennis had van dit advies.

In het eerste onderdeel voert zij aan dat de verwerende partij niet motiveert waarom zij afwijkt van het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

In deze zaak blijkt dat het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar gegeven werd in de vorm van een ontwerp van beslissing (stuk 21 van de verwerende partij).

Dit advies is weliswaar niet gedateerd, maar het moet noodzakelijkerwijze aan de bestreden beslissing zijn voorafgegaan, en de verwerende partij moet er kennis van hebben gehad, om de eenvoudige reden dat de bestreden beslissing wat betreft het beoordelen van het reglementair kader de ontwerp-beslissing bijna letterlijk overneemt, en wat de beoordeling betreft van de goede ruimtelijke ordening, de tweede alinea van de bestreden beslissing de tekst van de ontwerp-beslissing letterlijk overneemt, maar vervolgens met een eigen, van de ontwerp-beslissing afwijkende en deze weerleggende motivering aangeeft waarom de aanvraag in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening.

Anders dan de verzoekende partij stelt, heeft de verwerende partij dus wel degelijk met een eigen motivering aangegeven waarom zij het niet eens is met de motieven van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, en deze motieven worden in dit middel niet bekritiseerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar niet wenst te volgen wat de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening betreft.

Artikel 4.7.23 VCRO legt aan de verwerende partij de verplichting op om het – in casu – andersluidend verslag in haar beoordeling en besluitvorming te betrekken.

Hieruit volgt dat de verwerende partij uitdrukkelijk moet motiveren waarom wordt afgeweken van het verslag. Wanneer de verwerende partij in haar beoordeling immers afwijkt van het ongunstig advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en toch oordeelt dat de aanvraag verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening, vereisen de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dat zij haar beslissing op dit punt des te concreter en zorgvuldiger motiveert. Dit veronderstelt echter niet dat zij de andersluidende motieven van het verslag letterlijk dient te citeren in haar beslissing. Het volstaat dat zij duidelijk kenbaar maakt dat zij afwijkt van het andersluidend verslag en dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt waarom zij afwijkt van de andere zienswijze en op welke punten. Dat heeft zij gedaan.

In zoverre de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, toont zij niet aan op welke wijze dit beginsel geschonden werd en is het middel onontvankelijk.

Het onderdeel is ongegrond.

3.

In het tweede onderdeel voert de verzoekende partij aan dat op geen enkele wijze melding wordt gemaakt van de feitelijke en juridische determinerende overwegingen van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, zodat niet kan worden nagegaan of de verwerende partij haar beslissing daadwerkelijk op grond van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar genomen heeft en hierbij eventuele andersluidende overwegingen op afdoende wijze heeft weerlegd.

Bij de bespreking van het eerste onderdeel werd vastgesteld dat de verwerende partij noodzakelijk kennis moet hebben gehad van het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, dat onder de vorm van een ontwerp-besluit aan de verwerende partij werd voorgelegd, en waarvan grote delen letterlijk of bijna letterlijk in de bestreden beslissing werden overgenomen. Zij heeft dus haar beslissing daadwerkelijk genomen op grond van het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

Voorts blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij kennis had van het andersluidend advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, zodat zij door een eenvoudige vergelijking van het advies en de bestreden beslissing kon nagaan op welke punten, en met welke motivering, de bestreden beslissing verschilde van het advies.

In zoverre de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, toont zij niet aan op welke wijze dit beginsel geschonden werd en is het middel onontvankelijk.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

In dit middel roept de verzoekende partij de schending in van de artikelen 3, §1 en 90bis van het bosdecreet van 13 juni 1990, de artikelen 2, 3 en 6 van het besluit van de Vlaamse regering van 16 februari 2001 tot vaststelling van de nadere regels inzake compensatie van ontbossing en

onthefing van het verbod op ontbossing, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

In haar toelichting stelt zij, kort gezegd, dat voor de oprichting van het bijgebouw een bos gerooid diende te worden, zodat de in het middel aangehaalde rechtsregels van toepassing waren en nageleefd hadden moeten worden, wat niet gebeurd is. Dat er een bos was blijkt volgens haar uit de “oudste luchtfoto”.

De verwerende partij antwoordt dat de stelling van de verzoekende partij dat er ontbost werd, niet meer is dan een loutere bewering. Zij wijst er op dat in het proces-verbaal dat opgesteld werd naar aanleiding van de bouwovertreiding, geen melding gemaakt wordt van gerooiden bomen, dat op het plan integendeel sprake is van te behouden eikenbomen, dat ook uit de foto's blijkt dat er zich geen bomen bevonden op de plaats waar het bijgebouw werd opgericht, en dat de verzoekende partij in het voorafgaand advies over de aanvraag nooit melding gemaakt heeft van enige boscompensatieplicht.

De tussenkomenende partij voegt hieraan niets nuttigs toe.

Beoordeling door de Raad

De verzoekende partij, op wie ter zake de bewijslast rust, toont niet aan dat er op de plaats waar het bijgebouw wordt opgericht, bomen stonden, laat staan een bos in de zin van het bosdecreet van 13 juni 1990. De door haar bijgebrachte luchtfoto toont dat er al een constructie staat op de plaats van het bijgebouw, maar daaruit kan niet worden afgeleid dat daar voorheen bomen stonden, nog minder een bos.

Het middel mist feitelijke grondslag.

Het middel is ongegrond.

E. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 3, 17° en 8° van het decreet integraal waterbeleid en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

In haar toelichting stelt zij dat de verwerende partij zich beperkt tot de volgende overweging:

“Watertoets:

Bij nazicht van de Vlaamse kaart met de overstromingsgevoelige gebieden, blijkt het perceel niet gelegen te zijn in een effectief of mogelijk overstromingsgevoelig gebied.

De voorliggende aanvraag voorziet de mogelijkheid van het bouwen of verharden van een aanzienlijke oppervlakte, zodat rekening gehouden moet worden met het mogelijk effect op de plaatselijke waterhuishouding. Door de toename van de verharde oppervlakte wordt de infiltratie van het hemelwater in de bodem plaatselijk beperkt. Dit dient te worden gecompenseerd.”

Uit niets blijkt dat de verwerende partij zelf een doeltreffende watertoets heeft uitgevoerd en op geen enkele wijze legt zij uit hoe de door haar noodzakelijk geachte compensatie moet worden uitgevoerd.

2.

De verwerende partij antwoordt dat het feit dat aan de aanvrager de keuze wordt gelaten welke compensatietechniek wordt toegepast, niet betekent dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld. Bovendien blijkt uit de goedgekeurde plannen dat een regenwaterput van 10.000 liter voorzien is, dat meer dan voldoende is, want een regenwaterput van 7.500 liter compenseert al een oppervlakte van 200m².

3.

De tussenkomenende partij voegt hieraan niets nuttigs toe.

Beoordeling door de Raad

Bij de bespreking van het eerste middel werd al vastgesteld dat het voorwerp van de aanvraag beperkt was tot het verbouwen en uitbreiden van een woning en het oprichten van een bijgebouw. Er kan in dit verband op gewezen worden dat in het aanvraagdossier een formulier (aanstiplijst) voorkomt in verband met de gewestelijke hemelwaterverordening, waar sprake is van een bijkomende verharding van iets minder dan 200m². Dit gegeven heeft geen opmerkingen uitgelokt, noch van de gemeente, noch van de verzoekende partij in de door haar uitgebrachte adviezen.

De verwerende partij diende derhalve de watertoets te beperken tot de door het voorwerp van de aanvraag veroorzaakte bijkomende verharding.

Het blijkt tevens dat de door de verwerende partij goedgekeurde plannen voorzien in het aanbrengen van een regenwaterput van 10.000 liter. In haar antwoordnota stelt de verwerende partij, zonder daarin te worden tegengesproken door de verzoekende partij, dat dit ruimschoots voldoende is om de afvoer van neerslag afkomstig van de bijkomende verharding op te vangen.

Hoewel het verkieslijk is dat de verwerende partij zelf expliciet bepaalt op welke wijze de compensatie dient te gebeuren, kan in dit geval en gelet op het feit dat de aanvraag niet gelegen is in een effectief of mogelijk overstromingsgevoelig gebied, de impliciete goedkeuring van een regenwaterput van 10.000 liter als een afdoende motivering aanvaard worden.

Het middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer [REDACTED] is ontvankelijk.
2. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
3. Er zijn geen kosten, gelet op de vrijstelling voor de betaling van het rolrecht verleend aan de verzoekende partij op grond van artikel 9, §3 van het besluit van de Vlaamse regering van 29 mei 2009 tot regeling van sommige aspecten van de organisatie en werking van de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare zitting op 7 oktober 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, achtste kamer, samengesteld uit:

Marc BOES,   voorzitter van de achtste kamer,
   met bijstand van

Thibault PARENT,   toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,   De voorzitter van de achtste kamer,

Thibault PARENT

Marc BOES